

Föräldrar, fostrare! Det är för er jag yrkar
De enkla lärors bud mitt eget hjerta dyrkar.
Kanske blir menskan jemt densamma, som hon var,
Och hennes åldrar blott en fortsatt barndoms dar;
Men skall, en klarnad stund, det höga vishetsbudet
Bli hördt i alla bröst, och skall det stora ljudet
Af fria pligters lag gå ut i alla land,
Så är det endast då, när, i harmoniskt band
Af sinne och förnuft, hon känner nog sitt svaga,
Att ej med brådspänd flygt till slutna verldar draga,
Och känner nog sin kraft, att, utan straff och lön,
Sitt hjerta dygden ge, för det att den är skön.

Så talar känslans röst af vishetsläran gillad,
När den i menskobrust får tala oförvillad.
Hvar oförderfvad själ har känt, om ej förstått,
Det goda såsom skönt, det sköna såsom godt.
Först när begreppet skiljt hvad hjertat har förenat,
Då blef det menniskan af himmelen förmenadt
I oskuld att bebo det lugna paradys,
Der, enig med sig sjelf, hon lefde glad och vis.
Förjagad derifrån, hon vänder ej tillbaka;
En blixtrande Cherub dess ingång skall bevaka:
Men om, vid dess förlust en gång, likväl hon känt
Sin anda liksom ryckt utur sitt element;
Om, när vid ödets slag, en gång hon sansad vaknar
Till tröstlöst vetande af det hon ägt, men saknar,
Hon, sliten af begär och trött vid deras strid,
Förnimmer sitt behof af en försvunnen frid;
Hon ej förlorad är: hon kämpa skall och vinna,
Och, krönt med segrens palm, sitt värde återfinna.
Ej i ett oskuldslif af obepröfvad halt,
Men i en mogen dygds gudomliga gestalt.
Allt mer hon skall förstå, att, hvad som blott är djurligt,